

Horlanma Gönül

– dursun-yesil · 25 Eylül 2010

Karga sürüsünde kanarya uçmaz,
Onlarla uçup da horlanma gönül.
Karda kardelenden başkası açmaz,
Zirvede açıp da zorlanma gönül. Duygunu anlamak işlere gelmez,
Düştüğü bataklık altını delmez,
Halini çekenden başkası bilmez,
Dünya çöplüğünde arlanma gönül. Varsın essin ala boranlı tufan,
Hoş tut da dertlere karmasın kafan,
Belini büküyor taşınmaz küfen,
Ağırlığını koy ırlanma gönül. Üstatlarda yalnız gelip geçmişler,
Zehir badesini bilip seçmişler,
Dilleriyle şaha kefen biçmişler,
Sözüne dikkat et karlanma gönül. Gönül dostum diye girer koluna,
Derdini paylaşıp gider yoluna,
Eksiğini görse söyler duluna,
Sahte gülen yüze korlanma gönül. Şeytanı geçse de dostum sandığın,
Sunanlar utansın zehir bandığın,
Yanına kâr kalır içten yandığın,
Bendini aşip da şerlenme gönül. Ağaca kurt kökten, gövdeden girer;
Şairler toprakta murada erer,
Dursunî'yi gören defteri dürer,
Hasmını görünce harlanma gönül.

Dursun Yeşil –2009